

Luister

15-10-2008

Toen Emily Beynon werd aangenomen als solofluitiste bij het Koninklijk Concertgebouworkest geloofde ze het eigenlijk niet. En nog steeds niet. Het is een droom die is uitgekomen: 'Ik vind het nog steeds heerlijk om een klein deeltje te mogen zijn van zo'n totaalklank. Dit is de mooiste baan die er is.'

Orkestbeest Emily Beynon De reden van het bestaan

'Nee, voor mij geen koffie vandaag', zegt Emily Beynon, solofluitiste van het Koninklijk Concertgebouworkest, als ze de kamer binnen komt lopen met thee en koffie. 'Ik drink nooit koffie op een dag dat ik 's avonds moet spelen. Daar word ik hyper van: Maar het is tien uur 's ochtends ... is dat niet een beetje overdreven? Emily Beynon knikt ontkennend. Voor haar is dit soort toewijding vanzelfsprekend. Net zo vanzelfsprekend als het middagdutje op de dag van een concert en het gegeven dat er op die dag geen moeilijke passages meer zijn die ze niet van binnen en van buiten kent. Op de avond van het concert moet je in topvorm zijn. Net als de atleet voor een wedstrijd. Muziek maken op haar niveau is topsport. Ze kijkt naar het portret aan de muur. Een ingelijste poster van Bia de'Medici als meisje en zegt: 'Ik was ongeveer net zo oud als zij toen ik dat portret in het Uffizi In Florence zag hangen. Ik vond het zo mooi. Dat meisje was alles wat ik niet was: ze was knap, haar haar zat mooi, ik wilde ook zo zijn. Ze was het toonbeeld van perfectie. Later heb ik die poster van mijn ouders gekregen. Nu hangt 'ie hier in mijn appartement in Amsterdam. Zij is mijn inspiratiebron. Ik herken het streven naar de ultieme perfectie.'

Twee Emily's

Emily Beynon werd geboren in Wales. Haar vader was leraar Wiskunde. Haar moeder docente drama. Tijdens haar Jeugd verhuisde ze meerdere malen. Van Wales naar Zweden, van Zweden naar Italië en van Italië naar Engeland. En nu is ze neergestreken in Amsterdam. Vanuit haar modern wit ingericht appartement kijkt ze uit over een brede Amsterdamse gracht. 'Dat reizen zit kennelijk in onze genen', zegt ze lachend. 'Waar mijn thuis is? Ik zou het niet weten. Wales voelt wel heel erg als thuis, maar eigenlijk ben ik mij ook thuis gaan voelen in Amsterdam. Het is merkwaardig. Net alsof er twee Emily's In mij huizen. De ene wordt steeds Britser. Die luistert naar de BBC, leest louter Engelse kranten en drinkt haar thee nog steeds met een wolkje melk. De andere Emily wordt steeds Nederlander.' Die spreekt bijna accentloos Nederlands en heeft een deel van haar Engelse gereserveerdheid laten varen. Gevraagd naar haar eerste belangrijke muzikale herinnering noemt ze Tsjajkovski's Vierde Symfonie. 'Het was In Swansea, waar ik het eerste deel van mijn jeugd doorbracht. Ik was een jaar of twaalf en speelde voor het eerst van mijn leven in een echt jeugdorkest. Ik genoot van elk moment. Het maakte enorm veel indruk.. Ik had natuurlijk nog geen weet van conservatoria en van de latere beroepspraktijk, maar ik wist toen wel dat ik deze muziek altijd om me heen wilde hebben, een leven lang.' 'Van het één kwam het ander. Toen ik uiteindelijk toelatingsexamen voor het conservatorium ging doen, kwam de twijfel. Kon ik dit wel? Was ik goed genoeg? Voor het geval dat dat niet zo was schreef ik me ook in voor een studie wiskunde aan de universiteit.' Beynon wilde alleen het beste voor zichzelf. Met minder nam ze geen genoegen. 'Als ik niet was aangenomen bij de Royal College of de Royal Academy was ik waarschijnlijk toch wiskunde gaan studeren. Zo ben ik nu eenmaal. In dat soort dingen denk ik vrij zwart-wit. Je doet het goed of niet.' Ze begon in de zaterdagklas voor Juniors van het Royal College en vandaar ging de weg naar de Royal Academy (docent: William Bennett) en Parijs (docent: Alain Marion). Na haar studie werd ze vrij snel aangenomen bij The BBC National Orchestra of Wales. 'Apetrots belde ik mijn leraar William Bennett om hem het grote nieuws te vertellen, maar hij reageerde heel anders dan ik had verwacht . Hij zei koeltjes dat ik er vooral niet te lang moest blijven hangen en dat 'ie wist dat er over een tijdje een vacature zou komen bij het Koninklijk Concertgebouworkest. Ik was ervan overtuigd dat die plek veel te hoog gegrepen was voor mij, maar desondanks schreef ik me in voor de auditie. Tot mijn eigen verrassing werd ik aangenomen.' Ze lacht, schenkt een nieuwe kop thee in en Zegt: 'Ik geloof het eigenlijk nog steeds niet. Het is echt een droom die is uitgekomen. Ik heb nooit de ambitie gehad om solist te worden. Ik wilde In een orkest. Ik wilde - net als dat meisje van twaalf - deel zijn van dat grote raderwerk van harmonieën: dat was mijn doel. En dan van de ene op de andere dag aangenomen worden bij een van de beste orkesten ter wereld: dat mag je wel een wonder noemen.'

Stroperigheid

Wat de eerste tegenslag was waarmee ze in Amsterdam werd geconfronteerd? Ze lacht en zegt: 'Een trap, een hele steile trap in het stadspan van een vriend waar ik logeerde en een hele zware koffer waarmee ik uit Engeland was gekomen. Nee, dal is gekheid. Natuurlijk was het de eerste tijd wennen. Ik kwam in een uiterst professioneel gezelschap terecht waar veel van mij verwacht werd. Maar de sfeer In het orkest heb ik altijd als prettig ervaren. Het is democratischer dan de orkesten in Engeland en het mooie is dat bij elke individuele musicus de liefde voor de muziek nog steeds op de eerste plaats staat. Dat is in dit soort toporkesten weleens anders. Waar ik ook aan moest wennen zijn de andere omgangsvormen in Nederland. Het gaat er hier veel directer aan toe. Als iemand het idee heeft dat je te traag of te snel speelt dan zegt 'ie dat ook. Dat is in een Engels orkest not done. Daar formuleert men heel omzichtig, respectvol en wollig . Dat gaat echt in de trant van 'zou het misschien kunnen dat het tempo, met uw welbevinden, bij deze passage een fractie te langzaam was.' Als je die stroperigheid gewend bent, schrik je wel even van die directe benadering in Nederland, waar men gewoon zegt waar het op staat.'